

خلاصه اجرایی

تصویب موافقت نامه های بین المللی مانند دستورالعمل شهری جدید (NUA) و دستورالعمل ۲۰۳۰، برای کشورها در راستای توسعه و اجرای سیاست های ملی مشارکتی (NUP) و چارچوب ها ضروری و بسیار منطقی است. افزودن احساس فوریت به این موارد این است که با نرخ فعلی شهرنشینی، جمعیت مناطق شهری از ۴,۲۲ میلیارد در سال ۲۰۱۸ به ۵,۱۷ میلیارد نفر در تا سال ۲۰۳۰ خواهد رسید. شهرنشینی ویژگی های بسیاری دارد که می تواند برای بهبود معیشت همه شهروندان - روستایی، نیمه شهری و شهری استفاده شود. مناطق شهری به یک کشور کمک می کند تا رقابت کند و فرصتی برای بهبود نتایج اقتصادی، زیست محیطی و اجتماعی فراهم کند. اما یک فرصت تنها در صورتی تحقق می یابد که برنامه ای برای استفاده از آن در دست اجرا باشد. اگر این اتفاق نیفتد، مشکلات مربوط به شهرنشینی به عنوان مثال بیکاری، زاغه نشینی و بیماری، سناریوی احتمالی آینده خواهد بود. به همین دلیل است که یک سیاست شهری ملی ضروری است.

یکی از اهداف اصلی NUP دستیابی به رفاه بهتر برای همه است، این امر می تواند از طریق کاهش فقر، بهبود شرایط محیطی و انعطاف پذیری آب و هوا، توسعه اقتصادی، ادغام اجتماعی و مکانی، حکمرانی بهتر و برنامه ریزی نهادی حاصل شود. این راهنما چارچوبی را برای انجام فرمول بندی NUP فراهم می کند. این گامهای عملی و یک فرایند هماهنگ را برای تدوین یک سیاست شهری فراهم می کند که از پنج اصل اساسی پیروی می کند: مشارکت، شمولیت (جامع بودن)، مقرون به صرفه، پایداری و قابلیت اجرا.

این هدف عمدتاً برای افرادی است که در تدوین، اجرا یا بازنگری سیاست های شهری مشارکت دارند به ویژه سیاست گذاران، ادارات توسعه شهری و وزارتخانه ها، اما می تواند برای هر کسی که نیاز به درک و یا توانایی درگیر شدن در سیاست گذاری و روند اجرای برنامه شهری دارد، مورد استفاده قرار گیرد. بسیاری از دولت ها به دلیل ظرفیت کافی، تغییر متناوب زمینه های سیاسی، روابط پیچیده بین ادارات دولتی با وزارتخانه ها و فشارهای سیاسی گروه های ذی نفع، در تهیه NUP مشکل دارند. مشاوره در مرحله تدوین سایندها در راستای ایجاد اجماع، کلیدی است. تدوین سیاست های خوب مستلزم اراده سیاسی، رهبری بصیر، دانش سازمانی، سازوکارهای مشاوره ای موثر و مهارت های خوب مذاکره از طرف وزارتخانه یا دپارتمان مسئول امور شهری است. این راهنما پیشنهاد می کند که قبل از شروع فرآیند فرموله سازی، ضروری است که با جمع آوری، بررسی و تجزیه و تحلیل گسترده داده ها، بخش شهری تشخیص داده شود. همچنین ارزیابی ظرفیت موجود (انسانی، مالی، نهادی و فنی) توصیه می شود. به دنبال این، جنبه هایی که باید در فرمول بندی NUP در نظر گرفته شود شامل انتخاب آژانس اصلی، کیفیت داده ها و اطلاعات موجود، نحوه

مشارکت ذینفعان مختلف ، منابع موجود ، چگونگی هماهنگی فرآیند ، بستر سازی و توجه به نیازها و مسائلی که سیاست را تنظیم می کند. اثربخشی سیاست و موفقیت در اجرای آن به کیفیت فرآیند تنظیم بستگی دارد. به طور خاص ، کیفیت رهبری ، مشارکت فعال ، فراگیر و آگاهانه همه ذینفعان از اهمیت برخوردارند. مشاوره و تجزیه و تحلیل گسترده با ارزیابی گزینه های سیاست دنبال می شود. آژانس رهبری معمولاً ارگانی است که مسئول مقایسه گزینه ها با یکدیگر برای امکان سنجی ، تصویب و قابل اجرا بودن آنها و اطمینان از اطلاع رسانی به کلیه ذینفعان است. روش های مختلفی برای اجرای و فعال سازی سیاست های ملی شهری وجود دارد ، اما مهم است که توصیه ها و تعهدات به طور موثر در برنامه ریزی و بودجه سالانه دولت ادغام شده و NUP نهایی به طور گسترده ای به اشتراک گذاشته شود. محتوای اصلی NUP از کشوری به کشور دیگر بسیار متفاوت خواهد بود. این امر در تشخیص شهری مخصوص یک کشور منعکس خواهد شد. با این وجود ، شش موضوع مهم وجود دارد که در همه کشورها مشترک است: حاکمیت شهری ، پایداری فضایی ، پایداری مالی ، پایداری اقتصادی ، پایداری اجتماعی و پایداری محیط زیست.

حکمرانی شهری: حکمرانی خوب شهری باید مشارکتی ، پاسخگو و شفاف باشد. این اساس باید بر دو پایه باشد: یک چارچوب سازمانی محکم و یک چارچوب نظارتی توانمند.

پایداری فضایی: یک کشور باید سیستم شهرهای خود را مدیریت کند ، جایی که مراکز کلانشهرهای بزرگ به طور کلی رشد اقتصادی کشور را هدایت می کنند.

پایداری مالی: دولت های محلی برای پاسخگویی به رشد سریع شهری و ازدحام و سایر چالش ها به منابع پایدار و قابل پیش بینی بودجه، برای توسعه و نگهداری زیرساخت های اساسی و خدمات محلی نیاز دارند. بدون سازوکارهای مالی خوب ، نقش دولت های محلی به طور قابل توجهی به خطر می افتد.

پایداری اقتصادی: برای اطمینان از پایداری و رونق اقتصادی ، NUP باید بر تأمین زیرساخت ها و نگهداری آنها متمرکز باشد و این امر مستلزم سرمایه گذاری عمومی قابل توجه ، هماهنگی نزدیک بین حوزه های دولت ، مرحله بندی دقیق و تداوم مداخلات است.

پایداری اجتماعی: مسکن و سرپناه مناسب بخشی جدایی ناپذیر از استراتژی ترویج درگیری اجتماعی است که یکی از دغدغه های اصلی یک NUP است و یک سیاست مسکن جامع باید نیازهای همه سطوح جامعه را بررسی کند ، در حالی که در نهایت بر نیازهای فقرای شهری متمرکز باشد.

پایداری محیط زیست: هدف تمام NUP ها باید کاهش اثرات زیست محیطی شهرها ، افزایش انعطاف پذیری آنها در برابر بلایای طبیعی و محافظت از جمعیت آنها در برابر اثرات تغییر اقلیم باشد. دستیابی به این اهداف نیاز به یک رویکرد یکپارچه شامل برنامه ریزی برای رشد شهری و ارائه خدمات عمومی ، مشوق هایی برای بهره وری انرژی در مشاغل و خانه ها و همکاری بین حوزه های قضایی برای کارآمدترین استفاده از خدمات و زیرساخت های عمومی دارد. همانند سایر سیاستگذاری ها ، ضروری است که دستورالعمل ها و تصمیمات سیاست ها به اقداماتی تبدیل شوند که می توانند به تغییرات ملموس و مثبتی برسند. در طی فرآیند توسعه NUP ، مقامات پیشرو باید به فکر تهیه برنامه اجرای NUP باشند. یک سیاست ملی شهری همچنین نیاز به داشتن یک برنامه نظارت برای کمک به مقامات پیشرو و سایر ذینفعان برای پیگیری اجرای NUP دارد. باید اقدامات سیاسی انجام شده را رصد کرده و تغییرات در شرایط شهری را مشاهده کند.

برنامه نظارت به یک آژانس نظارت ویژه NUP نیاز دارد که ترجیحاً در سطح دولت ملی باشد ، اما حداقل تا حدی مستقل از مقام ارشد NUP باشد. هر یک از اقدامات خط مشی در NUP باید دارای شاخص های کلیدی عملکرد باشد و چارچوبی برای مدیریت داده ها در NUP مورد نیاز است. سیاست های ملی شهری معمولاً اقدامات سیاستی جدیدی را که نیاز به بودجه دارند ، مشخص می کند. به نوبه خود ، برای جمع آوری اعتبارات مورد نیاز ، چارچوب تأمین مالی مناسبی باید تدوین شود و این امر باید در ظرفیت بازیگران ملی ، فراملی ، شهری و محلی باشد. با این حال ، هیچ مکانیسم تأمین مالی ملی وجود ندارد که بتواند برای سیاست های ملی شهری تجویز شود - اینها باید متناسب با نیازها و شرایط کشور طراحی شوند.

برنامه اجرا باید وظایف اقدامات را به طور واضح بین آژانس ها و سطوح دولت درگیر توزیع کند و نقش های جامعه مدنی ، بخش خصوصی و دانشگاه را مشخص کند. حداقل این باید به صورت یک برنامه از اقدامات اجرایی ، سازمان مسئول ، یک بازه زمانی برای تحویل و منبع تأمین مالی (در صورت لزوم) باشد. موضوعات شهری گسترده هستند و گرچه هیچ رویکرد "هم اندازه متناسب با همه" برای توسعه شهری وجود ندارد ، اما موضوعات برجسته شده در این راهنما مواردی است که تصور می شود عناصر اصلی آن هستند و باید حداقل به آنها پرداخته شود.

مقدمه

تصویب موافقت نامه های بین المللی مانند دستورالعمل جدید شهری (NUA) و دستورالعمل ۲۰۳۰ یک الزام و توجیه قوی برای کشورها در راستای توسعه و اجرای سیاست ها و چارچوب های ملی فراگیر و مشارکتی است.

هدف توسعه پایدار

شهرها و سکونتگاه های انسانی را فراگیر ، ایمن ، مقاوم و پایدار کنید. سیاست های ملی شهری به ویژه برای دستیابی به هدف ۱۱ الف بسیار مهم است که بیان می کند:

"حمایت از پیوندهای مثبت اقتصادی ، اجتماعی و زیست محیطی بین مناطق شهری ، حومه و روستایی با تقویت برنامه ریزی توسعه ملی و منطقه ای"

شاخص فعلی برای ۱۱ الف.

"نسبت جمعیت ساکن در شهرهایی که برنامه های توسعه شهری و منطقه ای را با یکپارچه سازی پیش بینی جمعیت و نیازهای منابع ، بر اساس اندازه شهر اجرا می کنند"

بررسی شاخص فعلی توسط کارشناسان و شرکای فعال در زمینه توسعه منطقه ای و سیاست های ملی شهری چندین چالش اساسی را برای اجرای و نظارت بر شاخص برجسته کرد. یکی از این موارد این است که اندازه گیری شاخص دشوار است ، مبهم است و برای تقویت برنامه ریزی توسعه ملی و منطقه ای مناسب نیست. طی مشاوره های تخصصی ، توافق شد که یک شاخص نیابتی، مناسب برای اندازه گیری برنامه های توسعه شهری و منطقه ای شهرها از طریق ارزیابی سیاست های ملی شهری (NUP) است. این منجر به یک شاخص پیشنهادی جدید شد.

شاخص پیشنهادی (۱۱ الف) برای کشورها:

تعداد کشورهایی که سیاست های ملی شهری یا برنامه های توسعه منطقه ای دارند که: (الف) به پویایی جمعیت پاسخ می دهند. (ب) توسعه متوازن سرزمینی را تضمین می کند. و (ج) موجب افزایش فضای مالی محلی میشود .

دستورالعمل جدید شهری

دستورالعمل جدید شهری (NUA) نیاز به یک چشم انداز مشترک از شهرنشینی را مشخص می کند که مبتنی بر پنج ستون است: (۱) سیاست های ملی شهری ؛ (۲) قوانین و مقررات شهری ؛ (۳) برنامه ریزی و طراحی شهری ؛ (۴) اقتصاد محلی و امور مالی شهرداری ؛ و (۵) اجرای محلی. NUA ارتباط بین شهرنشینی پایدار و توسعه اجتماعی ، اقتصادی و زیست محیطی را به رسمیت می شناسد.

پاراگراف ۸۶ NUA

ما اجرای موثر دستور کار جدید شهری را در سیاست های فراگیر ، قابل اجرا و مشارکتی شهری ، متناسب با آن ، به جریان اصلی متصل خواهیم کرد. توسعه پایدار شهری و سرزمینی به عنوان بخشی از استراتژی ها و برنامه های توسعه یکپارچه ، به طور مناسب توسط چارچوب های نهادی و نظارتی ملی ، فرعی و محلی پشتیبانی می شود ، اطمینان حاصل شود که آنها به اندازه کافی با مکانیزم های مالی شفاف و پاسخگو مرتبط هستند.

سیاست ملی شهری (NUP) چیست؟

سیاست ملی شهری (NUP) عبارت است از:

"مجموعه ای منسجم از تصمیمات به دست آمده از طریق یک فرایند مشورتی ، تحت هدایت دولت برای هماهنگی و جمع آوری بازیگران مختلف برای یک چشم انداز و هدف مشترک که توسعه شهری تر ، تحول پذیر ، سازنده ، فراگیر و انعطاف پذیر را برای طولانی مدت فراهم می کند." (UN-Habitat، ۲۰۱۴).

NUP برای مهار فرصت ها و رفع چالش های شهرنشینی در نظر گرفته شده است. این کار را با اتخاذ رویکرد یکپارچه در برنامه ریزی شهری و سرزمینی و مدیریت آن انجام می دهد که منجر به بهبود شرایط اقتصادی ، اجتماعی و زیست محیطی برای جوامع و مناطق اطراف آنها خواهد شد.

چرا NUP داریم؟

در سطح جهان ، تعداد افراد در مناطق شهری بیشتر از مناطق روستایی است. در سال ۲۰۱۸ ، ۴٫۲۲ میلیارد نفر در مناطق شهری زندگی می کردند و تا سال ۲۰۳۰ این رقم به ۵٫۱۷ میلیارد نفر خواهد رسید.

شهرنشینی هر دو چالش و فرصت را به همراه دارد:

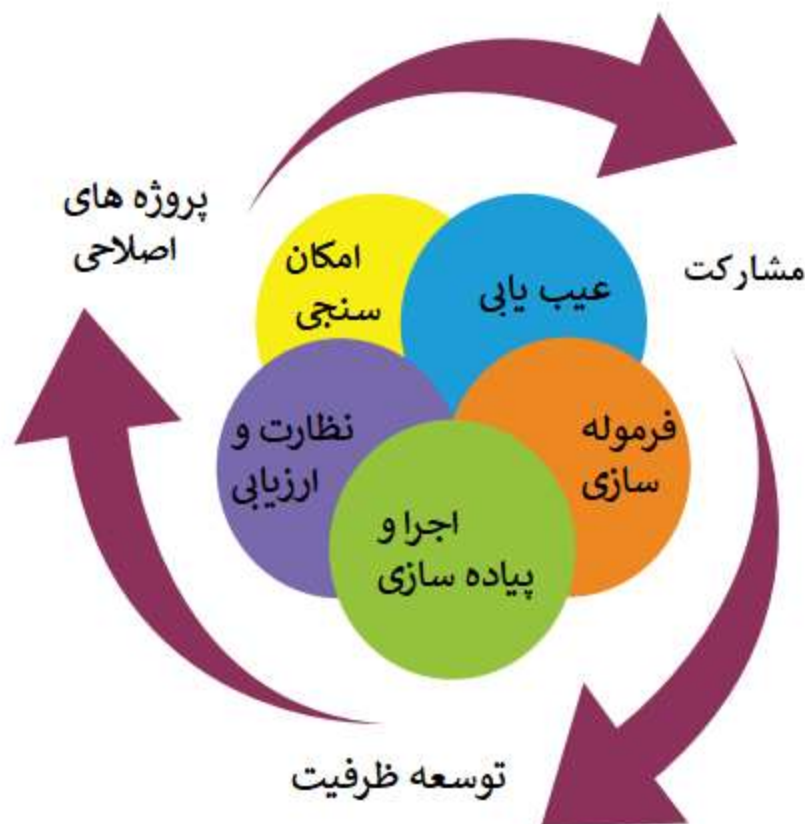
"فرصت هایی مانند بهبود خدمات اجتماعی ، گزینه های اشتغال ، تأمین مسکن بهتر و خدمات اساسی ، توسعه اقتصادی محلی و رقابت اقتصادی در کل کشور ، با چالش های شهری مانند بیکاری ، رشد فقیرنشین ها ، گسترش بیماری و عدم خدمات اولیه در تضاد است.

برخی از ویژگی های اصلی شهرنشینی در زیر برجسته شده است:

- مناطق شهری یکپارچه در اقتصاد کشور و شکوفایی آینده موثر هستند و بنابراین فرصتی برای استفاده از شهرنشینی برای بهبود نتایج اقتصادی ، زیست محیطی و اجتماعی فراهم می کنند.
- مناطق شهری به یک کشور کمک می کند تا در اقتصاد جهانی برای سرمایه گذاری ، تجارت و نیروی کار متخصص رقابت کند.
- تغییرات آب و هوایی بر انعطاف پذیری جمعیت شهری در مقیاس جهانی و محلی تأثیر می گذارد و به مهاجرت روستاییان کمک می کند.
- در برخی از کشورهای پیشرفته ، پیر شدن جمعیت منجر به کارگر کمتری می شود. در کشورهای در حال توسعه ، چالش این است که اطمینان حاصل شود افراد جوان تر تحصیل کرده و به منظور کمک به رشد اقتصادی به کار گرفته می شوند.
- ظرفیت کافی در کشورهای در حال توسعه برای مدیریت مقیاس و سرعت شهرنشینی وجود ندارد و مواردی مانند مسکن ناکافی ، خدمات اساسی ضعیف و زیرساخت ها ارائه نشده اند.
- مسئولیت مدیریت چالشهای شهرنشینی اغلب در سطوح مختلف و نهادهای دولتی و ذینفعان اصلی تقسیم شده است که غالباً فقط ظرفیت محدودی برای ایجاد پاسخ منسجم و پاسخهای هماهنگ به مسائل شهری دارند.
- اینها برخی از دلایلی است که وجود چارچوبی در سطح ملی برای هماهنگی و به حداکثر رساندن مزایای شهرنشینی ضمن کاهش چالشهای آن مهم است.

عناصر یک NUP

NUP مجموعه ای از فرایندها ، محصولات و نتایج است. این فرایند شامل یک سری مراحل است که در فصل ۱ این راهنما تشریح شده است ، که شامل تعامل ، مشارکت و گنجاندن گسترده ذینفعان است.

شکل ۱. چارچوب راهنمای سیاست های ملی شهری

این محصول یک سند یا مجموعه ای از اسناد است که چشم انداز ، اهداف و اصول توسعه شهری و همچنین تعهد دولت ها و سازمان ها برای اجرای NUP را تعریف می کند. یکی از نتایج اصلی NUP دستیابی به رفاه بهتر برای همه است که اطمینان حاصل می کند هیچ کس به دلیل کاهش فقر ، بهبود شرایط محیطی و انعطاف پذیری آب و هوا ، توسعه اقتصادی ، ادغام اجتماعی و مکانی ، حکمرانی بهتر و برنامه ریزی نهادی به عقب برنگردد.

راهنما پیشنهاد می کند که فرمول بندی یک NUP به پنج اصل اساسی پایبند باشد: مشارکت ، شمول (جامع بودن) ، مقرون به صرفه ، پایداری و قابلیت پیاده سازی.

نحوه استفاده از این راهنما

این راهنما در نظر گرفته شده است تا به عنوان مرجع در سراسر فرمول بندی NUP استفاده شود. این راهنما به جای تجویز، فعال کننده است. این راهنما نمی تواند به طور کامل جامع باشد و جایگزینی برای مشاوره راهنمای دقیق در مورد جنبه های چارچوب نهادی، فرایندهای قانونی و مالی باشد، با این حال می کوشد تا موارد اساسی اولیه فرمول بندی یک NUP پایدار را پوشش دهد.

راهنما به این صورت طراحی شده است:

- راهنمایی عملی، گام به گام در مورد تدوین سیاست های ملی شهری ارائه دهید.
- یک روند هماهنگ را نشان دهید که مالکیت گسترده، ملی سیاست و توافق نامه را در بین وزارتخانه ها یا ادارات، سطوح مختلف دولت، صنعت خصوصی و جوامع تقویت و تشویق می کند
- ابزار اصلی موجود در مرحله فرمولاسیون فرآیند NUP را ارائه دهید.
- توصیه های موضوعی را بر اساس شیوه های خوب ارائه دهید و از تجربیات عملی بین المللی در این زمینه استفاده کنید.
- یک درک مشترک بین ذینفعان ملی و بین المللی از روند تدوین مطلوب NUP ایجاد کنید.

این راهنما برای چه کسانی است؟

این راهنما توسط متخصصانی که از زمینه های مختلف جغرافیایی و زمینه های حرفه ای، از جمله دانشگاهیان، جامعه مدنی و متخصصان سیاست شهری تهیه شده اند، تهیه شده است. این سند به عنوان سندی مرجع برای کمک به سیاست گذاران، ادارات توسعه شهری و وزارتخانه ها در تهیه، اجرا و بررسی یک NUP طراحی شده است. این هدف عمدتاً برای کارمندان دولت است که در تدوین، اجرا یا بازنگری سیاست های شهری مشارکت دارند، اما می تواند برای هر کسی که نیاز به درک و یا درگیر شدن در سیاستگذاری و روند اجرای سیاست شهری دارد، مورد استفاده قرار گیرد. همچنین برای رهبران سیاسی در همه سطوح دولت، صنعت و شرکای آنها به عنوان معیار عملکرد خوب مفید است.

این راهنما در تلاش است تا به سیاست گذاران در تدوین NUP ها برای شناسایی موارد و فرایندهایی که باید در نظر گرفته شوند، کمک کند تا اطمینان حاصل شود که یک NUP (۱) مبتنی بر شواهد معتبر است، (۲) بر نتایج متمرکز است، (۳) آینده نگر است و (۴) مطابق با نیازهای کشور است.

ساختار این راهنما چگونه است؟

این راهنما دارای سه فصل اصلی است. فصل (۱) در مورد روند فرمولاسیون NUP است. فصل (۲) مربوط به ساختار و محتوای NUP است. و فصل (۳) برنامه ریزی برای اجرا و نظارت است ، این راهنمای خاص توسط طیف وسیعی از اسناد پشتیبانی می شود ، از جمله سیاست ملی شهری: یک چارچوب راهنما (۲۰۱۵) ، سیاست ملی شهری: چارچوبی برای تشخیص سریع (۲۰۱۵) ، و راهنمای امکان سنجی سیاست شهری ملی (۲۰۱۸).

فصل ۱- فرآیند فرموله کردن یک NUP

روشی که در آن فرموله می شود به اندازه محصول نهایی مهم است. همچنین توصیه می شود قبل از شروع به برخی از موارد توجه کنید. این فصل بر درست ساختن این بخش از فرآیند NUP متمرکز است و مشکلاتی را که ممکن است با آن روبرو شود را برطرف می کند. برای اطمینان از بی نقص بودن این مرحله ، هر عنصر در نظر گرفته شده و پیشنهادهایی ارائه می شود.

۱. فرآیند فرموله کردن یک NUP

شواهد در حال رشد نشان می دهد که روش تدوین سیاست های شهری برای اجرای موفقیت آمیز آنها مهم است. معمولاً یک فرآیند NUP دارای پنج مرحله است. امکان سنجی ، تشخیصی ، فرمول بندی ، پیاده سازی و نظارت و ارزیابی.

راهنماهایی توسط UN-Habitat برای حمایت از کشورها در مراحل امکان سنجی و تشخیص NUP تهیه شده است. این راهنما مرحله مهم بعدی را شامل می شود - فرمول بندی NUP. بسیاری از دولت ها در تهیه NUP های موثر و قابل اجرا با مشکل روبرو هستند. این امر تا حدی به دلیل ظرفیت ناکافی (مالی ، انسانی و نهادی) است ، اما مشکلات با تغییر سریع زمینه های سیاسی ، روابط پیچیده بین ادارات دولتی / وزارتخانه ها و فشارهای سیاسی گروه های ذینفع افزایش می یابد. موفقیت تا حد زیادی به توجه به فرایندها و چارچوب سازمانی بستگی دارد که NUP از طریق آن تدوین می شود. مرحله فرمولاسیون فرآیند NUP را می توان به عنوان مرحله طراحی نیز مشاهده کرد. این زمانی است که سیاست گذاران اطمینان می یابند که در مورد چشم انداز ، اهداف ، اصول ، گزینه ها ، استراتژی ها و اقداماتی که باید انجام شود ، توافق می کنند. مشاوره در مرحله تدوین برای ایجاد اجماع کلیدی

است. تدوین سیاست های خوب مستلزم اراده سیاسی، رهبری بصیر، دانش سازمانی، سازوکارهای مشاوره ای موثر و مهارت های خوب مذاکره از طرف وزارتخانه یا دپارتمان مسئول امور شهری است.

از ابزارهایی مانند کارگاه ها و مجامع شهری می توان برای جلب مشارکت ذینفعان، تبادل ایده، ارتقا ظرفیت انسانی، بحث درباره پیشنهادهای مختلف، آزمایش سناریوهای مختلف و پیشنهادات استفاده کرد. مرحله فرمولاسیون یک NUP مراحل امکان سنجی و تشخیصی را دنبال می کند و مقدم بر مراحل پیاده سازی و نظارت و ارزیابی است.

۱.۱ برخی از ملاحظات قبل از استفاده از فرمول NUP

قبل از شروع کار فرمولاسیون NUP، یک دولت ملی باید موارد زیر را در نظر بگیرد:

- **آژانس رهبری:** انتخاب آژانس مسئول / دپارتمان / وزارتخانه برای تسهیل تدوین و اجرای NUP. این فرایند باید به طور ایده آل توسط بازوی اجرایی دولت با ظرفیت هماهنگی و نظارت بر سایر ادارات دولتی هدایت شود. اداره دولتی متولی توسعه شهری می تواند نقش فنی و دبیرخانه را ایفا کند.

- **کیفیت داده ها و اطلاعات (جمع آوری و تجزیه و تحلیل).** داده های کیفی (کمی و کیفی) برای تدوین یک NUP مبتنی بر شواهد ضروری است. داده های مربوط و مناسب جمع آوری شده در مرحله امکان سنجی و مهمتر از آن مرحله تشخیصی می تواند برای ایجاد خطوط پایه استفاده شود. بعداً در این روند، به عنوان مثال می توان یک رصدخانه شهری ایجاد کرد تا از نظارت و ارزیابی سیاست حمایت کند.

- **ذینفعان، مشارکت و مشارکت عمومی:** یک NUP قابل اجرا معمولاً نوعی است که در آن کلیه ذینفعان اصلی شرکت داشته و به طور فعال شرکت کرده اند. می توان برای اطمینان از مشارکت، مشاوره و گنجاندن آنها، یک استراتژی برای مشارکت ذینفعان تهیه کرد. این می تواند شامل مجامع شهری، کارگاه های مشاوره منطقه ای، گروه های کاری موضوعی، تیم های کاری، سکویهای آنلاین باشد، مباحثات می تواند برای ارتقا مشارکت ذینفعان استفاده شود.

- **در دسترس بودن منابع:** برخی از سوالات اصلی که باید مورد توجه قرار گیرند عبارتند از: آیا منابع کافی برای اطمینان از تدوین موفقیت آمیز NUP وجود دارد؟ بسیج منابع جدید؛ پرسنل، موسسات چگ.نه است؟ و در نهایت منابع تخصصی موجود و یا لازم برای تدوین سیاست چیست؟

• **هماهنگی و امکان سنجی نهادی:** هماهنگی بین وزارتخانه ها و هم ترازای اولویت های توسعه ملی و NUP بسیار مهم است. همچنین مهم است که از تهیه NUP از نظر قانون اساسی و قانونی حمایت شود. مرجع / آژانس توسعه شهری باید دارای مجوزهای قانونی و نهادی باشد و هماهنگی موثر بین وزارتخانه ها و همچنین به طور عمودی بین تمام سطوح دولت را فراهم کند.

• **ارتباط محلی:** باید در مورد اینکه NUP چگونه می تواند نیازها و موضوعات محلی را برطرف کند باید اندیشید. نظرات و دیدگاه های نمایندگان محلی و جامعه مدنی باید به طور جامع در فرآیند تدوین ، خصوصاً هنگام تعیین اولویت ها ، مورد توجه قرار گیرد.

۱،۲ مرحله و نتایج پیشنهادی مرحله فرمولاسیون

قابلیت اجرا و اثربخشی یک NUP به کیفیت و میزان مراحل مقدماتی منجر به تدوین آن و مقررات پیش بینی شده برای اجرای آن بستگی دارد. رهبری دولت ، به عنوان مثال از طریق وزارتخانه یا دپارتمان امور شهری ، اساسی است زیرا دولت بازیگر اصلی پشتیبانی در تدوین و اجرای NUP خواهد بود. برای اطمینان از "خرید در" از طرف ذینفعان و توافق بخشهای مختلف برای همکاری در زمینه اجرای NUP ، فرایند فرمول بندی باید به روشی مشارکتی انجام شود. قبل از این ، لازم است که یک تشخیص کامل از بخش شهری ، با جمع آوری ، بررسی و تجزیه و تحلیل گسترده داده ها ، انجام شود. توصیه می شود ظرفیت (انسانی ، مالی ، نهادی و فنی) برای تدوین و تصویب NUP ارزیابی شود و ارزیابی خطرات و تخفیف مرحله فرمولاسیون نیز انجام شود.

در زیر مراحل پیشنهادی و خروجی های مرحله فرمول بندی ارائه شده است.

مراحل:

شکل ۲. مراحل و خروجی های مرحله فرمولاسیون

روند تدوین سیاست می تواند ذینفعان مختلفی را شامل شود، مانند:

ذینفعان بالقوه NUP شامل:

- ❖ بازوی اجرایی دولت
- ❖ بازوی قانونگذاری دولت (پارلمان / کنگره / سنا)
- ❖ آژانس های مردمی (دولتی)
- ❖ بخش خصوصی

- ❖ مقامات دولتی فراملی
- ❖ نمایندگان جوامع مختلف
- ❖ سازمانهای حرفه ای مانند برنامه ریزان ، نقشه برداران ، معماران و مهندسان
- ❖ سازمان های تحقیقاتی
- ❖ سازمان های غیر دولتی
- ❖ دانشگاهی
- ❖ موسسات مالی
- ❖ صاحبان زمین و توسعه دهندگان املاک
- ❖ رسانه ها
- ❖ شرکای توسعه و غیره

۱,۳ چگونه می توان بهترین گزینه های سیاست را تعیین کرد

پس از مشاوره و تجزیه و تحلیل گسترده گزینه ها و تأثیرات آنها ، همه گزینه های سیاست باید از نظر امکان سنجی ، تصویب و قابل اجرا بودن مقایسه شوند. آژانس سرپرست می تواند معیارهایی را برای ارزیابی گزینه های سیاست در نظر بگیرد و بهترین گزینه را برای گرفتن نتیجه مطلوب توصیه کند. برخی از معیارهای ارزیابی و اولویت بندی عبارتند از:

- سازگاری با اولویت های دولت ؛
- همسو شدن با دستورالعمل ها / چارچوب های توسعه بین المللی ؛
- اثربخشی در رسیدگی به مشکلات شهری ، استفاده از فرصت ها و حمایت از نتیجه مورد نظر.
- هزینه ها / منافع اقتصادی.
- تأثیرات استراتژیک (اقتصادی ، زیست محیطی و اجتماعی).
- امکان اجرا مسئولیت اصلی وزارت / بخش اصلی تهیه گزینه های سیاست شهری است.

این نقش همچنین اطمینان از دریافت کلیه ذینفعان مربوطه برای نیاز به تصمیم گیری است. اهمیت تجزیه و تحلیل عینی و ایجاد اجماع در این مرحله نمی تواند بیش از حد تأکید شود. این فرایند به رهبری بصیر ، چارچوب های مشاوره ای شفاف و موثر ، ذهن باز و مهارت های خوب مذاکره نیاز دارد. هر پیشرفتی ممکن است به تشکیل مجامع شهری متکی باشد که در آن ذینفعان اصلی ایده هایی را رد و بدل می کنند ، درباره پیشنهادهای و سناریوهای مختلف بحث می کنند و توصیه هایی ارائه می دهند.

برنامه ریزی برای اجرا

بسته به شرایط ملی و ویژگی های NUP ، روش های مختلفی برای اجرا و فعال سازی آن وجود دارد. در این میان مهمترین آنها تصویب رسمی توسط دولت ملی است که به دنبال آن قانونی تصویب یا توسط پارلمان (یا همراه آن) تصویب شود. با این حال ، فرایندهای تأیید پایین تر نیز ممکن است اتفاق بیفتد ، مانند تصویب ساده توسط هیأت وزیران ، فرمان رئیس دولت ، نخست وزیر یا وزیر مسئول امور شهری ، اصلاحات در قوانین موجود ، قوانین و مقررات ، دستورالعمل های اداری و غیره.

در موارد دیگر ، NUP می تواند به عنوان بیانیه سیاست یا مانیفیست ، احتمالاً مربوط به یک برنامه توسعه ملی بیان شود. آنچه مهم است این است که اطمینان حاصل شود که توصیه ها و تعهدات به طور موثر در روند برنامه ریزی و بودجه بندی سالانه دولت ادغام می شوند و NUP نهایی با تمام گروه های اجتماعی و اقتصادی به طور گسترده تقسیم می شود. اطلاعات بیشتر در مورد روند اجرا در فصل ۳ آورده شده است. نحوه ساختار سند NUP برای ارتباطات و آگاهی آن نیز حیاتی است. بخش زیر یک الگوی مشترک برای توسعه سند NUP ارائه می دهد.

۱،۴ طرح پیشنهادی سند NUP

- ❖ فهرست مطالب
- ❖ پیشگفتار
- ❖ خلاصه اجرایی
- ❖ مقدمه یا پیشینه
- ❖ اهداف ، اهداف و نتایج
- ❖ چالش ها و فرصت ها
- ❖ ساختار و محتوا (نگاه کنید به فصل ۲)

❖ اجرای سیاست

❖ تاریخ موثر ورود

❖ پیش گفتار

پیش گفتار

پیش گفتار ممکن است یک خلاصه یک صفحه ای باشد که اهداف سیاست را به طور خلاصه بیان می کند و دولت را متعهد می کند تا از اجرای NUP اطمینان حاصل کند.

برای بالا بردن مشخصات NUP ، پیش گفتار باید در حالت ایده آل توسط رئیس دولت مربوطه ، مانند نخست وزیر ، نوشته و امضا شود.

خلاصه اجرایی

خلاصه اجرایی خلاصه ای کوتاه (۲ تا ۵ صفحه) از مطالب NUP است. این خواننده را قادر می سازد تا درک کاملی از کل سند و هدف آن داشته باشد ، و باید به طور خلاصه شامل موارد زیر باشد:

• خلاصه ای از اهداف و نتایج NUP ، با تأکید بر نتایج در نظر گرفته شده برای جوامع شهری ، محیط زیست و اقتصاد.

اهداف باید به اهداف توسعه پایدار (SDG) مربوط شود.

• چالش ها و فرصت های کلیدی برای مناطق شهری (توضیح دلیل نیاز به NUP) همراه با برخی از حقایق و شواهد ، مانند رشد جمعیت شهری ، سهم مناطق شهری در تولید ناخالص داخلی و عوامل اصلی رشد شهری در کشور ؛

• اولویت هایی که باید مورد توجه قرار گیرد (آنچه باید انجام شود) ؛

• اقدامات یا توصیه های اجرایی (نحوه و زمان انجام آن) و کدام سازمان ها مسئول هستند (چه کسی اقدامات را اجرا می کند).

مقدمه یا پیشینه

مقدمه یا پیشینه مروری بر وضعیت فعلی بافت شهری در کشور ، آینده احتمالی با مداخله یا بدون آن را ارائه می دهد ، و هدف NUP را توضیح می دهد. این بخش همچنین می تواند شامل شرح مختصری از چگونگی تهیه NUP ، و فرآیندی باشد که برای

مشارکت با ذینفعان ، به ویژه آن دسته از ذینفعان و آژانس هایی که مسئولیت تحویل یا اجرای اجزاء NUP را بر عهده دارند ، انجام می شود.

باید موارد کلیدی که کشور با آن روبرو است و اسناد اصلی سیاست که NUP مربوط می شود ذکر شود (به عنوان مثال بهداشت عمومی ، ایمنی راه ، توسعه اقتصادی).

۱,۴,۳ اهداف و نتایج

این بخش شرح مفصلی از اهداف NUP را ارائه می دهد. باید نشان دهد که چگونه NUP به ارائه نتایج بهتر برای جوامع شهری ، محیط زیست و اقتصاد و ارتباط اینها با SDG کمک می کند. ممکن است لزوماً در اولویت SDG نباشند ، اما باید آنها را ارجاع داده و آنها را برطرف کنند.

چالش ها و فرصت ها

این بخش باید چالش های کلیدی مناطق شهری کشور را توصیف کند ، و این باید با حقایق و شواهد پشتیبانی شود تا نشان دهد که چرا این مسائل مهم هستند. این مسئله باید بر روی مشکلات شهری یا مشکلاتی باشد که در مناطق شهری (به جای مناطق روستایی) تشدید می شوند. موارد ممکن است شامل میزان رشد جمعیت و مهاجرت ، مسکن ، بهداشت ، ایمنی ، مرگ و میر ، آلودگی ، ازدحام بیش از حد و غیره باشد. شرح فرصت های کلیدی ارائه شده توسط مناطق شهری کشور باید شامل شود. این فرصت ها اغلب با مشکلات مرتبط هستند ، اما هدف NUP استفاده از پتانسیل آنها است. این می تواند از طریق: دسترسی بهتر به تحصیل و مشاغل باشد. ارائه کارآمد خدمات مانند بهداشت ، برق ، آب ، مدارس و حمل و نقل عمومی ؛ و بهره وری اقتصادی مناطق شهری در مقایسه با مناطق روستایی. این بخش همچنین باید توصیف کند که چگونه می توان از فرصت ها برای غلبه بر مشکلات استفاده کرد.

ساختار و محتوا (نگاه کنید به فصل ۲)

این فصل باید اولویت های NUP را تعریف کند و باید شامل بخشهایی در مورد تمام زمینه های توسعه شهری باشد که دارای ابعاد قابل توجهی در سیاست هستند. این عناصر اصلی عناصر سازنده NUP هستند و موارد فنی مربوطه را پوشش می دهند. این موارد باید در بخشها یا زیرمجموعه هایی با عناوین مشخص تعریف شده و به ترتیب منطقی مرتب شوند. این بخش می تواند در اطراف زمینه های موضوعی مختلف باشد که به مشکلات و فرصت های شناسایی شده قبلی (به عنوان مثال مسائل اجتماعی و بهداشتی ؛

مسائل زیست محیطی مانند تغییر آب و هوا ، آلودگی و بهداشت ، مسائل اقتصادی و برابری و حاکمیت) پرداخته است. مجدداً ، بازگشت به SDG و NUA برای راهنمایی بیشتر می تواند مفید باشد. باید استراتژی هایی برای دستیابی به اهداف خاص سیاست تدوین شود. در حالت ایده آل ، این موارد باید اولویت بندی شوند تا به مهمترین موارد پرداخته شود.

اجرای سیاست

NUP باید توسط یک ارگان یا کمیته ای ، مانند یک هیئت توسعه شهری ، با عملکردی که در سند سیاست توضیح داده شده است ، اداره و نظارت شود. این ارگان می تواند مسئول بررسی دوره ای NUP باشد. همچنین باید توضیحی در مورد چگونگی مشارکت آژانس ها و ذینفعان مختلف (به عنوان مثال دولت های محلی ، ادارات دولتی) وجود داشته باشد و به کمیته اداری گزارش دهند.

اجرای سیاست

این بخش باید روشهای اجرای سیاست را توصیف کند. در حالت ایده آل ، باید لیست شود:

- اقدامات برای اجرا ، به ترتیب اولویت ، (برنامه اقدام).
- چه کسی مسئول تحویل هر کالا است (به عنوان مثال ، سازمان های خاص دولتی ، دولت های محلی).
- چارچوب های زمانی اقدام (کوتاه مدت ، میان مدت ، بلند مدت).
- چگونه پیشرفت اندازه گیری خواهد شد.
- داده های اصلی (اگر قابل دستیابی است). این بخش ممکن است شامل برآورد منابع و امکانات برای اجرا ، و نحوه اندازه گیری یا ممیزی این مورد در آینده باشد.

تاریخ موثر ورود(اجرا)

چه زمانی این سیاست اجرایی می شود.

فصل ۲- ساختار و محتوای NUP

این فصل بر بدنه NUP و شش ماده مهم ساختاری متمرکز است که در NUP در همه کشورها مشترک است. اینها عبارتند از: حاکمیت شهری، پایداری فضایی، پایداری مالی، پایداری اقتصادی، پایداری اجتماعی و پایداری و انعطاف پذیری محیط زیست. دلایل مهم بودن هر یک از این بلوک ها به تفصیل توضیح داده شده است و با هر یک، مداخلات پیشنهادی متعددی ارائه شده است.

۲. محتوای NUP

محتوای اصلی NUP از کشوری به کشور دیگر بسیار متفاوت خواهد بود. این امر در تشخیص شهری یک کشور منعکس خواهد شد (یکی از اولین مراحل در روند فرمول بندی). با این وجود، تعدادی از موضوعات مهم وجود دارد که در همه کشورها مشترک است و اینها در قالب شش بلوک اصلی ارائه می شوند. برخی از بلوک ها می توانند تقسیم شده یا ادغام شوند و بلوک های اضافی نیز در طی فرآیند فرموله سازی ایجاد و توسعه یابند. مهمتر از همه، این بلوک ها با یکدیگر مرتبط هستند و به اقدامات مقطعی احتیاج دارند، یعنی یک مداخله در یک موضوع خاص می تواند با دو یا چند بلوک همراه باشد. هر بلوک در دو بخش ارائه شده است. مورد اول اهمیت موضوع را برجسته می کند، دوم نشان می دهد که چگونه دولت می تواند از طریق چندین مداخله متمرکز در فرمول NUP به آن رسیدگی کند. در زیر هر بلوک، پیش نویس اول NUP ممکن است چندین گزینه سیاست را پیشنهاد کند که در طول جلسه مشاوره پیشنهادی مورد بحث قرار خواهد گرفت. برای کمک به این موضوع، ضمیمه این سند شامل لیستی از سوالات برای بحث است که می تواند به شناسایی و روشن شدن موضوعات مختلف سیاست در یک مقاله کمک کند. باید بین تشخیص شهری، NUP (به عنوان مثال، ممکن است ساختارهای مشابهی داشته باشند) و استراتژی اجرا همخوانی خاصی داشته باشد.

۲.۱ حاکمیت شهری

چرا حاکمیت شهری یک جز ضروری هر NUP است؟

اجرای سیاست های ملی شهری نه تنها به اقدامات عمومی بلکه به طور گسترده تری به روش های حکمرانی شهری مورد استفاده در هر کشور بستگی دارد. حکمرانی خوب شهری باید مشارکتی، پاسخگو و شفاف باشد. این اساس باید بر دو پایه باشد: یک چارچوب سازمانی محکم و یک چارچوب نظارتی توانمند.

این چارچوب ها برای ایجاد و اجرای اصول و فرایندهای حکمرانی برای موسسات موثر، پاسخگو و شفاف، برای ارتقا برابری و شمول افراد آسیب پذیر و شکل دادن به انتظارات شهروندان از دولت ضروری است. دولت های ملی برای ساخت و تقویت این ارکان باید با

ذینفعان اصلی همکاری کنند. برای اجرای یک NUP، داشتن یک چارچوب نهادی کافی ضروری است. بسیاری از موسسات عمومی درگیر در فرآیند NUP هستند و مسئولیت‌ها باید به خوبی با نهادهای نظارتی و هماهنگی مشخص شوند. به عنوان یک قاعده، دولت‌های ملی تعریف و فرمول NUP را رهبری می‌کنند، در حالی که دولت‌های فرعی و محلی اجرای آن را از طریق برنامه ریزی و مدیریت مراحل و فرایندها هماهنگ می‌کنند. برای طراحی استراتژی‌های خاص ارضی و زیست محیطی و برنامه‌های عملیاتی مبتنی بر NUP باید از دولت‌های فرعی و محلی حمایت شود. علاوه بر این، مقامات دولتی، به ویژه دولت‌های محلی و محلی، باید ذینفعان خصوصی را شامل شوند، از جمله مالکان زمین، سرمایه‌گذاران، بانک‌ها، توسعه‌دهندگان، شرکت‌های ساختمانی، ارائه‌دهندگان خدمات خصوصی، معماران و مشاوران، آژانس‌های برنامه ریزی، نقشه‌برداران و غیره.

آنها باید مکانیزم‌های مشاوره با سازمان‌های جامعه مدنی، انجمن‌های ساکنان و کاربران، سازمان‌های زنان و جوانان، مراکز تحقیقاتی، بخش غیررسمی و غیره را مشخص کنند. چارچوب نهادی باید در نظر داشته باشد که اکثر کشورها به سمت تمرکززدایی بیشتر و نیاز به تقویت استقلال، اختیارات و منابع مقامات محلی در حال پیشرفت هستند. این موضوع دستورالعمل‌های بین‌المللی عدم تمرکز بود که در سال ۲۰۰۷ توسط شورای حکومتی سازمان ملل متحد به تصویب رسید. اما تمرکززدایی به این معنی نیست که مقامات محلی برای طراحی سیاست‌های محلی خودمختار باشند. تصمیمات محلی باید به چارچوب‌های ملی و فرعی ملزم باشد. یک چارچوب قانونی و نظارتی ستون دوم حکمرانی خوب شهری است. غالباً فقدان چارچوب عملکردی مانع اجرای سیاست‌ها می‌شود. موارد بسیاری وجود دارد که مقررات شهری بیش از حد، منسوخ شده، ضعیف اجرا شده، غیرقابل اجرا یا بی‌توجه به مقررات اصلی مورد ارزیابی و تنظیم در مورد کاربری زمین، مسئولیت‌های مقامات محلی و سایر ذینفعان، کیفیت ساختمان‌ها، حفاظت از محیط زیست، حقوق بشر و حمایت از افراد آسیب‌پذیر است. در همه زمینه‌ها، قوانینی ساده باید اتخاذ شود، قوانینی که به راحتی قابل فهم و قابل اجرا باشند، و تسهیل‌کننده باشند تا مجازات‌کننده. مقررات مربوط به اراضی هسته مهم حاکمیت شهری را تشکیل می‌دهند. حقوق تصدی، منطقه‌بندی، معاملات و ثبت زمین، قوانین پیش‌خرید و خلع‌ید، قاعده‌مند شدن در سکونتگاه‌های غیررسمی، استانداردهای برنامه ریزی ارضی، پروانه‌های ساختمانی، همه این عناصر باید تابع قوانین، مقررات و کدهای ملی باشد که قادر به تأمین عدالت اجتماعی، بهره‌وری اقتصادی و کیفیت فضای شهری است. این یک چالش مهم است که نیاز به اراده سیاسی قوی دارد. برنامه ریزی و مدیریت استفاده از زمین باید از اولویت‌های اصلی دولت محلی باشد که بتوان آن را در مقابل عملکرد آن در این زمینه ارزیابی کرد. روابط بین زمین‌داران و مستاجر و همچنین روابط قراردادی بین مقامات محلی و ارائه‌دهندگان خدمات (آب، حمل و نقل و غیره) نیز باید تحت مقررات باشد. اولی باید گسترش بخش مسکن اجاره‌ای را تشویق کند و دومی باید امکان مشارکت دولتی و خصوصی را فراهم کند که هم به نفع کاربران باشد و هم به مالیات‌دهندگان.

مداخلات پیشنهادی:

(۱) NUP باید ترتیبات نهادی حاکم بر شهرها و مناطق را برای اطمینان از همگرایی سیاست های عمومی ، شفافیت ، مشارکت و پاسخگویی فرایندهای تصمیم گیری ، تمرکززدایی و تقویت مقامات محلی ، مدیریت بین شهری شهرها و مشارکت های عمومی بین مردم در اولویت قرار دهد. (PPPP) ؛

(۲) NUP همچنین می تواند حذف قوانین و احکام منسوخ شده ، تلفیق مقررات متداخل و پیشنهاد قوانین جدید و جامع شهری را پیشنهاد کند.

(۳) قانونگذاری موثر باید هدف مشخصی داشته باشد. سازوکارهای اجرایی سازگار و کاملاً فکری را معرفی کند که واقعاً مشکلات هدفمند را برطرف کند. قوانین و تعهدات روشن ، دقیق و بدون ابهام را معرفی کند. و امکان نظارت و ارزیابی منظم نتایج قانونگذاری در زندگی واقعی را فراهم می کند.

(۴) در NUP همچنین باید به چارچوب قانونگذاری شهرنشینی اشاره شود ، که به طور بالقوه بر مقررات زمین متمرکز است تا زمین را افزایش دهد ، به تراکم بافت شهری کمک کند ، سکونتگاههای غیررسمی را منظم کند و رشد منظم شهری را امکان پذیر سازد.

۲،۲ پایداری مکانی

چرا پایداری مکانی یک جزء ضروری هر NUP است؟

یک سیاست ملی شهری باید مربوط به سیستم های متعادل شهری باشد. این بدان معناست که یک کشور باید دارای یک سیستم سلسله مراتبی از شهرها باشد ، جایی که مراکز بزرگ کلانشهرها با پناه دادن به ابتکاری ترین و پویاترین فعالیتهای اقتصادی ، رشد اقتصادی کشور را هدایت می کنند ، مراکز منطقه ای و شهرهای متوسط از مناطق مربوطه و شهرهای کوچک پشتیبانی می کنند. با محیط روستایی آنها ارتباط برقرار کند. اگر عدم تعادل وجود داشته باشد - مانند اختلاف در اندازه سکونتگاه های اصلی کلان شهرها در ارتباط با بقیه شهرها - سیاست های اصلاحی درخواست می شود تا توزیع اقتصادی و جمعیتی متعادل تری در سیستم سکونتگاه های انسانی فراهم شود.

در اکثر کشورها ، توسعه اقتصادی-اجتماعی با شهرنشینی ارتباط تنگاتنگی دارد. این روند از الگوی مهاجرت روستایی به شهری پیروی می کند ، که اغلب با "توقف" در شهرهای میانی انجام می شود. نقش این شهرهای ثانویه و مراکز استانها برای اقتصاد منطقه ای و رفاه جمعیت آنها حیاتی است. NUP باید فرصت های این شهرهای ثانویه را برای رشد ، بهره وری و کمک به توسعه اقتصادی

محلی به حداکثر برساند. لازم به ذکر است که همه شهرها در حال رشد نیستند. NUP همچنین باید چالش کوچک شدن شهرها را برطرف کند و همچنین شهرها باید در NUP مطرح شوند. مقامات محلی، کلانشهرها و منطقه ای نقش مهمی در برنامه ریزی و مدیریت شهری و سرزمینی دارند. این نقش اخیراً در رهنمودهای بین المللی برنامه ریزی شهری و سرزمینی، تأیید شده توسط شورای حاکمیت UNHabitat برجسته شده است. اینها اصلاح برنامه ریزی شهری را هدایت می کند و رویکردهای برنامه ریزی متناسب با زمینه ها و مقیاس های مختلف را ارتقا می بخشد. این اصول و توصیه های جهانی شامل دولت های ملی و مقامات محلی است. این دستورالعمل ها مقامات محلی را به اقدامات اساسی دعوت می کند، به عنوان مثال: (۱) تصویب و به روزرسانی برنامه های شهری و سرزمینی. (۲) ارتباط برنامه ریزی شهری با مدیریت شهری؛ (۳) همکاری در سطح بین شهری برای ادغام مدیریت زیرساخت ها و خدمات شهری. (۴) توسعه سیستم های حمل و نقل عمومی ایمن و قابل اعتماد در سطح منطقه ای و محلی؛ و (۵) برنامه هایی را تنظیم کنید که شامل اقدامات آماده سازی و انطباق با تغییرات آب و هوایی باشد و انعطاف پذیری را به ویژه در محله های آسیب پذیر افزایش دهد.

مداخلات پیشنهادی:

(۱) NUP باید یک استراتژی اقتصادی و زیست محیطی داشته باشد که اولویت عملکردهای شهری را بر اساس پتانسیل هر محل سکونت است.

(۲) ابزارهای عملی برای ارتقا رشد شهری باید در NUP گنجانده شود تا: (الف) برنامه ای برای سرمایه گذاری های تولیدی (در ارتباطات، تدارکات، حمل و نقل) در شهرها یا در امتداد راهروهای اقتصادی باشد. (ب) کیفیت زندگی (مسکن، خدمات اجتماعی) در شهرها را بهبود بخشد تا هم قابلیت زندگی و هم جذابیت آنها را افزایش دهد. (ج) از ابزارهای نظارتی مانند مشوق های مالی استفاده کند. و (د) باعث نوآوری های نهادی، مانند ایجاد توسعه منطقه ای یا مقامات کلانشهرها برای جذب سرمایه گذاری های خصوصی شود.

(۳) NUP باید روشهای ابتکاری برنامه ریزی و مدیریت شهری را ترویج کند.

۲,۳ پایداری مالی

چرا پایداری مالی یک جز ضروری هر NUP است؟

دولت های محلی برای توسعه و نگهداری زیرساخت های اساسی و خدمات محلی مورد نیاز برای مواجهه با چالش های رشد سریع شهری و ازدحام و سایر عوامل منفی ناشی از آن ، منابع مالی پایدار و قابل پیش بینی را می طلبند. بدون ابزارهای مالی کافی ، نقش دولت های محلی در چارچوب NUP به میزان قابل توجهی به خطر می افتد. در سراسر جهان ، دولت های محلی به دو منبع اساسی تأمین مالی اعتماد می کنند: نقل و انتقالات بین دولتی و منابع درآمد خود. تا آنجا که به نقل و انتقالات مربوط می شود ، قوانین اساسی این است که: (۱) آنها باید متناسب با مسئولیتهای تعیین شده برای سطح مربوطه دولت باشند. و (۲) برای جلوگیری از اقدامات اختیاری ، باید خودکار(اتوماتیک) یا مبتنی بر فرمول باشند. دولت های محلی می توانند به عنوان یکی از منابع درآمد خود به مالیات بر زمین اعتماد کنند. این می تواند نیازهای زیرساختی مورد نیاز شهرنشینی را تأمین کند. دو عامل امکان توسعه و استفاده از چنین ابزاری را فراهم می کند. اول-اقتصادی است: قیمت زمین شهری بسیار بالاتر از قیمت قطعات روستایی است و در اقتصاد بازار با رشد و تراکم شهری به سرعت افزایش می یابد. دوم- سیاسی است: مقامات دولتی می توانند در مورد تخصیص و استفاده از زمین شهری تصمیم بگیرند و درآمد قابل توجهی از آن بدست آورند. این به نوعی معجزه شهرنشینی است که می تواند با تولید سوخت خود و منابع مالی خود ، خود را تغذیه کند.

شرایط معادله مشخص است: (۱) گسترش شهری تقاضاهایی را در دولت های محلی ایجاد می کند که زیرساخت های اساسی را گسترش دهند. (۲) شهرنشینی ارزش زمین را افزایش می دهد و ثروت املاک ایجاد می کند. (۳) مقامات دولتی باید تمام تلاش خود را بکار گیرند تا بخشهای قابل توجهی از این مزایا را بدست آورند و آنها را برای تأمین هزینه های سرمایه گذاری و عملیاتی اختصاص دهند و یک حلقه فضیلت را تکمیل کنند.

مداخلات پیشنهادی:

(۱) NUP باید توانایی مقامات دولتی را در افزایش قابل توجه درآمدهای شهرداری و اطمینان از شفافیت و انصاف در نقل و انتقالات بین دولتی ارتقا دهد.

(۲) NUP باید به مزایای کاوش درآمدهای زمینی صریحاً توجه داشته باشد ، از جمله: (الف) مالیات بر سود سرمایه در معاملات زمین و توسعه زمین. (ب) مزایای تصرف ارزش زمین حاصل از سرمایه گذاری های عمومی که به نفع مالکان خصوصی است.

(۳) گسترش شهری باید بصورت عمومی برنامه ریزی ، تنظیم و مدیریت شود تا نیازهای جوامع محلی را برآورده سازد. اولویت ها کاهش پراکندگی شهری و نابرابری های مکانی و تنظیم بازارهای زمین و املاک خواهد بود.

۲,۵ پایداری اقتصادی

چرا پایداری اقتصادی یک جز ضروری هر NUP است؟

برای اطمینان از پایداری و رونق اقتصادی ، NUP باید بر تأمین زیرساخت ها و نگهداری آنها تمرکز کند. در بسیاری از شهرها از تراکم بالایی برخوردار هستند و هر سیاستی باید شبکه های حمل و نقل را به عنوان بخشی از برنامه کلی برای جاده های اصلی و جاده ای در اولویت قرار دهد. این قاعده باید ترویج انواع حمل و نقل ، با تمرکز زیاد بر حمل و نقل عمومی و حمل و نقل فعال (پیاده روی و دوچرخه سواری) باشد. اولویت های مهم دیگر برای پایداری اقتصادی یک شهر شامل دسترسی کافی به شبکه های آب و برق است. در دهه های اخیر ، بسیاری از شهرها در تأمین آب پیشرفت زیادی داشته اند ، اما تحرک شهری در همه جا خراب شده است. زیرساخت های اجتماعی مانند آموزش و پرورش و امکانات بهداشتی نیز باید گسترش یافته و در دسترس قرار گیرند. استراتژی زیرساخت باید دولت های محلی را تشویق کند تا برنامه ریزی زیرساخت را با برنامه ریزی کاربری زمین مرتبط کنند و توسعه فیزیکی را با برنامه ریزی مالی پیوند دهند. پیش شرط رشد پایدار اقتصادی ، اتصال بهتر و ادغام فناوری در برنامه ریزی زیرساختی در تمام سطوح سرزمینی است. توسعه زیرساخت ها مستلزم سرمایه گذاری عمومی قابل توجه ، هماهنگی نزدیک بین حوزه های دولت ، مرحله بندی دقیق و تداوم مداخلات است. تبادل روش های خوب نیز می تواند مفید باشد. به عنوان مثال ، بسیاری از کشورهای در حال توسعه می توانند از اقتصادهای موفق در حال ظهور که پیشرفت آنها در دهه های اخیر با سرمایه گذاری های استراتژیک در زیرساخت ها (جاده ها ، راه آهن ، مترو ، بنادر ، فرودگاه ها و غیره) ارتباط نزدیک دارد ، الهام بگیرند. همکاری شمال و جنوب می تواند در این زمینه بسیار مفید باشد. همچنین ، از نظر سازگاری با تغییرات اقلیمی ، زیرساخت ها باید به عنوان اولویت اصلی ، به ویژه در کشورهای در حال توسعه باشد.

مداخلات پیشنهادی:

(۱) توسعه زیرساخت های حمل و نقل و سرمایه گذاری باید به عنوان یک اولویت در NUP برای ارتقا اتصال به شهر ، حمل و نقل عمومی و چند منظوره در نظر گرفته شود.

(۲) NUP باید اشاره ای صریح به رویکرد "شهر هوشمند" داشته باشد که نیاز به استفاده گسترده از فناوری در برنامه ریزی ، بهره برداری و نگهداری از شبکه های زیرساختی و افزایش مشارکت جامعه دارد.

۳) NUP باید تغییرات آب و هوایی را به عنوان یک چالش اساسی مطرح کند و شامل یک استراتژی برای انطباق با تغییرات آب و هوایی باشد. برای کاهش تأثیر تغییرات آب و هوا، به ویژه سیل در سکونتگاه‌های در معرض، هر دو زیرساخت (دایک‌های جدید، زهکشی‌ها و زیرساخت‌های مقاوم در برابر آب و هوا) و زیرساخت‌های مبتنی بر اکوسیستم (حفاظت از تالاب‌ها، پوشش گیاهی ساحلی طبیعی، حوضه‌های آبریز، صخره‌های مرجانی و غیره) در مناطق ساحلی و حوضه‌های رودخانه لازم است و باید بودجه کافی را دریافت کنند.

۴) NUP باید استراتژی‌هایی را برای توزیع جغرافیایی و دسترسی امکانات عمومی به منظور هماهنگی بهتر توسعه زیرساخت‌های اجتماعی و اقتصادی برجسته کند.

۲.۵ پایداری اجتماعی

چرا پایداری اجتماعی یک جز ضروری هر NUP است؟

مسکن و سرپناه مناسب بخشی جدایی ناپذیر از استراتژی ترویج ورود اجتماعی است که نگرانی اصلی NUP است. در سراسر جهان، هزینه‌های مسکن به طور متوسط بین ۲۵ تا ۳۰ درصد از درآمد خانوارها را نشان می‌دهد و بخش تحریک کننده پس انداز داخلی است. با این حال، در بسیاری از کشورها مدت طولانی است که استراتژی‌های مسکن به تولید عمومی واحدهای مسکونی برای طبقه متوسط و تسهیل تأمین خصوصی واحدها برای مالکیت توسط طبقه متوسط بالا محدود بوده است. بسیاری از دولت‌ها هنوز واقعیت و پتانسیل اجاره مسکن را نادیده می‌گیرند، که می‌تواند گزینه اصلی فقیرنشینان شهری باشد. یک سیاست جامع مسکن باید نیازهای همه سطوح جامعه را بررسی کند، در حالی که در نهایت بر نیازهای فقیرنشینان شهری متمرکز است. این باید ایجاد یک بازار محلی برای وام‌های مسکن ارزان قیمت را تسهیل کند و انگیزه‌هایی برای تشویق پس انداز شخصی داشته باشد. وام‌های کوتاه مدت می‌توانند مسکن خودساخته را پشتیبانی کنند – این امر رایج ترین راه ساخت خانه در کشورهای در حال توسعه است.

مداخلات پیشنهادی:

۱) استراتژی ملی مسکن باید در NUP، هم در طراحی و هم در اجرای آن، پیوند دهد. تمرکز باید بر کاهش مسکن ناکافی و به روزرسانی و منظم سازی زاغه نشینی باشد، بدون این که حمایت از توسعه دارایی و بازارهای اجاره و بازسازی مراکز موجود را فراموش کنیم.

۲) سند NUP باید تنوع در تأمین مسکن را ارتقا دهد ، هم از نظر استاندارد و هم از نظر وضعیت ، و برای اطمینان از مقرون به صرفه بودن و ارتقا گزینه های مسکن با مصرف بهینه انرژی ، کدهای ساختاری را مرور خواهد کرد

۳) NUP باید شامل سیستم های مناسب تأمین مالی مسکن باشد که بتواند پس اندازهای خانوار را بسیج کند. و باید از توسعه مسکن مناسب با دسترسی مناسب به خدمات اولیه و فرصت های شغلی پشتیبانی کند.

۲,۶ پایداری محیط زیست

چرا پایداری محیط زیست یک جزء ضروری هر NUP است؟

شهرها عامل اصلی تولید گازهای گلخانه ای (GHG) به دلیل تمرکز صنایع ، وسایل نقلیه و سایر منابع آلودگی هوا و آب هستند. در حال حاضر شهرها تقریباً ۷۵ درصد از انتشار گازهای گلخانه ای جهانی را تشکیل می دهند و این درصد در حال افزایش است. با توجه به تمرکز افراد در معرض خطر سیل ، زمین لرزه و سایر پدیده های طبیعی ، شهرها نیز در برابر بلایا بسیار آسیب پذیر هستند.

تمام NUP ها باید با هدف کاهش اثرات زیست محیطی شهرها ، افزایش انعطاف پذیری آنها در برابر بلایای طبیعی و محافظت از جمعیت آنها در برابر اثرات تغییر اقلیم باشد. دستیابی به این اهداف نیاز به یک رویکرد یکپارچه شامل برنامه ریزی برای رشد شهری و ارائه خدمات عمومی ، مشوق هایی برای بهره وری انرژی در مشاغل و خانه ها و همکاری بین حوزه های قضایی برای کارآمدترین استفاده از خدمات و زیرساخت های عمومی (مانند جمع آوری زباله ، حمل و نقل عمومی ، و غیره) باشد. بسیاری از شهرهای در حال توسعه به سرعت گسترش می یابند و مناطق پیرامونی آنها به زمین های کشاورزی تعدی می کنند. این گسترش بدون برنامه با تراکم کم ، افزایش فقر و جوامع دردمند مشخص می شود. پراکندگی شهری با افزایش ردپای شهرها ، مصرف فضای سبز و افزایش مسافت طی شده تأثیر منفی در محیط زیست دارد. دولت های محلی را مجبور می کند که خدمات خود را گسترش دهند یا مناطقی را بدون خدمات اولیه اجتماعی و شهری ترک کنند. پراکندگی شهری معمولاً محصول عدم برنامه ریزی مناسب ارضی است که به نوبه خود منجر به گسترش مرزهای شهری فراتر از مناطق خدماتی موجود شده است. پاسخ این است که از برنامه ریزی ارضی به عنوان ابزاری برای ارتقا شهرهای فشرده استفاده کنید ، که از کارآیی بیشتری از زیرساخت های موجود استفاده می کند و می تواند ابزاری موثر برای برنامه ریزی یکپارچه خدمات و گسترش جمعیت باشد. در کلانشهرها ، هماهنگی بین حوزه های قضایی برای امکان برنامه ریزی مناسب بسیار مهم است. ارتباطات بین بخشی و قضایی بین خدمات عمومی و زیرساخت ها برای اطمینان از تامین یکپارچه و سازگار در نظر گرفته خواهد شد. لازم است بر همکاری بین ارائه دهندگان خدمات خاص مانند مدیران آبرسانی و بهداشت ، مدیریت پسماند و حمل و نقل عمومی تأکید شود. همچنین تعیین موارد زیر مهم است: (الف) اهداف و استانداردهای کمی و کیفی

برای ارائه خدمات. (ب) قوانین مشخصی برای انتخاب ارائه دهندگان خدمات و در صورت امکان، چارچوبی قانونی برای تفویض اختیار و یا خصوصی سازی خدمات.

مداخلات پیشنهادی:

(۱) NUP باید یک استراتژی برای برنامه ریزی و مدیریت ارائه خدمات اساسی شهری داشته باشد. این استراتژی باید یک رویکرد چند بخشی و هماهنگ و مناسبات قراردادی مناسب بین مقامات دولتی و ارائه دهندگان خدمات را با در نظر گرفتن تأثیرات آنها بر محیط زیست و بهداشت عمومی ترویج دهد.

(۲) NUP باید گام هایی را برای ارتقا مصرف انرژی پاک، بهبود کیفیت هوا و تغییر گره های حرکتی (اتومبیل های شخصی کمتر، حمل و نقل عمومی بیشتر و گزینه های غیر موتوری) پیشنهاد دهد.

(۳) NUP باید طراحی ساختمان جدید و فرم های شهری را که به منظور تشویق توسعه متراکم، متصل و کم کربن شهری و کاهش انتشار گازهای گلخانه ای طراحی شده است، ارتقا دهد.

(۴) NUP باید برابری جنسیتی را در طراحی، تولید و استفاده از فضاها و خدمات شهری در اولویت قرار دهد تا اطمینان حاصل شود که نیازهای همه شناسایی و برطرف می شود.

برای خاتمه بخشیدن به این فصل، باید توجه ویژه ای به ادغام و ترکیبی از مداخلات و استفاده از منافع مشترک از اقدامات متعدد داشت. تمرکز بر رفاه اغلب در مجاورت مداخلات متعدد است و فعالیت اقتصادی را تحریک می کند. NUP باید نقاط سود و مزایای احتمالی آنها را مشخص کند. باید تأکید کرد که در میان بخشهای پیشنهادی "مداخلات پیشنهادی" از عناصر سازنده فوق، دولت باید ترتیب اولویت ها را بر اساس پیامدهای سیاسی، قانونی و مالی گزینه های پیش بینی شده تعیین کند. این امر منجر به استراتژی پیاده سازی ارائه شده در فصل بعدی خواهد شد. در بعضی از کشورها، استراتژی اجرای ممکن است یک مولفه خاص NUP باشد در حالی که در کشورهای دیگر می تواند جدا باشد. در بسیاری از موارد، تهیه استراتژی اجرا به طور همزمان با فرمول NUP همخوانی دارد.

فصل ۳- اجرا و نظارت

برای اطمینان از اجرای یک NUP، باید آن را به مراحل عملیاتی در یک طرح اجرایی ترجمه تبدیل کرد که دارای اهداف و نتایج مشخص، شاخص هایی برای نظارت و ارزیابی آن باشد، و نقش ها و مسئولیت های مشخصی را برای بازیگران خود برای اجرا، نظارت و ارزیابی تعیین کند. این فصل عناصر مختلف برنامه اجرا را ارائه می دهد.

۳.۱ برنامه اجرا

یک NUP به یک برنامه اجرایی واضح (IP) نیاز دارد که یک استراتژی و برنامه ملی برای دستیابی به اهداف خود ایجاد کند. همانند سایر سیاستگذاری ها، ضروری است که دستورالعمل ها و تصمیمات سیاست ها به اقداماتی تبدیل شوند که می توانند به تغییرات ملموس و مثبتی دست یابند. در حین فرآیند توسعه NUP، مقامات پیشرو لازم است برای اطمینان از پیگیری و اجرای صحیح سیاست، تهیه یک برنامه اجرای NUP را یا در کنار پیش نویس NUP یا بلافاصله پس از آن در نظر بگیرند. این برنامه اجرایی ممکن است بخشی از بیانیه اصلی سیاست NUP باشد یا به عنوان یک سند مستقل همراه با خط مشی اصلی باشد. یک برنامه اجرای NUP باید به عنوان یک چارچوب راهنما باشد که تعیین می کند:

۱. اقدامات و برنامه های زمانی NUP توافق شده؛
۲. چارچوب هماهنگی آژانس ها و موسسات مسئول NUP؛
۳. شناسایی مناسب یک سازمان نظارت برای اجرای NUP؛
۴. سازوکارهای مشخص برای تأمین اعتبار و تأمین اعتبار اقدامات NUP.
۵. برنامه نظارت در حال اجرا از NUP شامل چارچوب های شاخص.
۶. برنامه ارزیابی NUP برای ارزیابی پیشرفت در برابر تعهدات؛
۷. تلاش صریح برای ایجاد ظرفیت دانش دولت و بخش شهری؛
۸. همسویی نظارت ملی با چارچوب های کلیدی شهری جهانی.

حتی اگر در مرحله فرمولاسیون NUP اتفاق بیفتد ، اقدامات اطمینان لازم برای پیاده سازی تصمیمات باید در تمام مراحل توسعه NUP در نظر گرفته شود. بسیاری از برنامه ها با نیت خیر تدوین می شوند اما در مرحله اجرا شکست می خورند زیرا کار تبدیل اهداف به عمل به اندازه کافی توسعه نیافته است. مسئولیت های اجرا باید در مورد وظایف مربوط به وزارتخانه های مختلف ، دولت های فرعی و مقامات محلی روشن باشد. ظرفیت های نهادی ، چارچوب های قانونی و نظارتی و ترتیبات بودجه باید بهبود یافته و تقویت شود. شاخص های شهری و همچنین سازوکارهایی برای نظارت و تنظیم اقدامات ، که شامل شرکای دولتی و خصوصی ، انجمن های حرفه ای و جامعه مدنی است ، باید توسعه یابد. چالش این است که یک سیاست بلند پروازانه ، انعطاف پذیر و منسجم که نیازها و خواسته های شهروندان را برآورده می کند ، به روشی مشارکتی انجام شود.

۳,۲ برنامه نظارت

یک NUP نیاز به یک برنامه مانیتورینگ(نظارت) روشن (MP) دارد که به مقام پیشرو ، موسسات و ذینفعان حمایت کننده ، امکان پیگیری عملکرد NUP را در برابر اهداف و نتایج خود می دهد. حداقل برنامه پایش NUP باید یک چارچوب فنی و علمی دقیق برای جمع آوری داده ها و اطلاعات لازم برای ارزیابی عملکرد NUP و یک برنامه عملیاتی برای جمع آوری این داده ها ارائه دهد. یک طرح نظارت باید به مقام پیشرو و سایر ذینفعان کمک کند تا اجرای NUP را از نظر اقدامات سیاستی انجام شده و مشاهده تغییرات در شرایط شهری پیگیری کنند. نظارت همچنین از گزارش و ارزیابی دوره ای NUP به مخاطبان در مقیاس های مختلف ملی و بین المللی پشتیبانی می کند. برنامه نظارت نیاز به یک آژانس نظارت ویژه NUP دارد که ترجیحاً در سطح دولت ملی باشد اما حداقل تا حدی مستقل از مقام ارشد NUP باشد. آژانس باید با مقام پیشرو ، سازمان آماری و سیستم آماری برای جمع آوری و سازماندهی داده ها در مورد NUP و انتشار اطلاعات منظم در مورد شرایط شهری همکاری کند.

ایجاد ظرفیت دانش ملی شهری

طرح نظارت بر اقدام NUP باید توانایی فنی و علمی مقامات شهری کشور را برای مشاهده و درک شهرنشینی تقویت کند. این شامل حصول اطمینان از ایجاد چارچوبهایی برای به دست آوردن ، گردآوری ، سازماندهی و انتشار اطلاعات مربوط به فرایندهای شهری برای حوزه قضایی آنها در تمام سطوح دولت است و همسو با تقویت سیستم آماری ملی کشور (NSS) است. این طرح نظارت باید شامل دانشگاه های محلی ، جامعه مدنی و بخش خصوصی باشد تا از نظارت موثر پشتیبانی کند. این برنامه باید در صورت امکان به تخصص محلی قبلی متکی باشد ، اما همچنین استفاده از NUP را برای بهبود ظرفیت داده های فنی و علمی شهری مورد بررسی قرار دهد. مانند از طریق UNDESA.

شاخص های کلیدی عملکرد NUP

شاخص های روشن و ملموس پیشرفت سیاست ملی شهری مورد نیاز است. مقامات پیشرو باید این موارد را با همکاری دینفعانی که در روند فرمولاسیون NUP شرکت دارند ، توسعه دهند. شاخص ها باید براساس اهداف ، اقدامات و نتایج پیش بینی شده NUP باشد. هر یک از اقدامات سیاست گذاری در NUP باید دارای شاخص های کلیدی عملکرد باشد. این موارد باید ویژه اقدامات NUP باشد. با این حال ، ممکن است به طور کلی برای ردیابی شرایط شهری در کشور و در سطح زیر ملی ، شهری و شهری استفاده شود. برخی از شاخص ها ممکن است مخصوص زمینه های خاص باشند ، مانند مواردی که کشور دارای یک شهر بزرگ است که اقدامات اختصاصی برای آن در نظر گرفته شده است.

برنامه نظارت بر سیاست های شهری باید با تعهدات عمده گزارش بین المللی مطابقت داشته باشد ، مانند:

- چارچوب Sendai برای کاهش خطر بلایا

- برنامه اقدام کیپ تاون (cape tawn) برای داده های توسعه پایدار

- دستورالعمل جدید شهری

- توافق نامه پاریس در مورد تغییرات اقلیمی

- تعهدات و اهداف پایدار

چارچوبی برای مدیریت داده ها در NUP مورد نیاز است و باید از طریق سیستم آماری ملی مطابق با روش های بین المللی مناسب هماهنگ شود. برنامه اقدام کیپ تاون سازمان ملل مجموعه ای از اصول و گام های عملی در جهت توسعه ظرفیت داده های صوتی در سیستم های آماری ملی ، منطقه ای و محلی را ارائه می دهد. همکاری با آژانس های آماری بین المللی ترغیب می شوند.

انجمن ملی شهری

انجمن ملی شهری (NUF) می تواند به عنوان ابزاری برای نظارت بر NUP مورد استفاده قرار گیرد. یک NUF می تواند به ارزیابی گسترده تری از بخش NUP منجر شود و بحث و گفتگو شفاف و مشارکتی در مورد عملکرد NUP و شرایط گسترده تر شهری را فراهم کند.

بررسی سیاست های ملی شهری

ممکن است یک گروه متخصص برای بررسی و مشاوره مستقل در مورد پیشرفت با NUP تشکیل شود. نمونه ای از این گروه ها مدل کمیته ملی زیستگاه است که تحت برنامه جدید شهری و ترتیبات هابیتات سوم برای حمایت از توسعه پایدار شهری ایجاد شده است.

ارزیابی

NUP به یک برنامه ارزیابی نیاز دارد که از اطلاعات جمع آوری شده از طریق فعالیت نظارت برای ارزیابی پیشرفت در اجرا استفاده کند. ارزیابی، یک ارزیابی سیستماتیک استراتژیک است که به صورت خارجی و به طور مستقل در مقاطع زمانی خاص انجام می شود تا میزان و کیفیت پیشرفت کلی در دستیابی NUP به نتایج در برابر معیارهای مشخص شده ارزیابی شود. در صورت امکان، ارزیابی باید توسط یک گروه خبره یا نهاد مستقل با شناسایی ملی انجام شود که وظیفه نظارت بر پیشرفت NUP را دارد و به مقام ارشد مشاوره می دهد. ورودی بین المللی می تواند در ارزیابی NUP لحاظ شود.

بودجه و منابع مالی

سیاست های ملی شهری معمولاً اقدامات سیاستی جدیدی را که نیاز به بودجه دارند، مشخص می کند. نیاز به بودجه نیز به نوبه خود نیاز به تدوین چارچوب مالی مناسبی دارد که بتواند اهداف بودجه را با توجه به ظرفیتهای بازیگران ملی، فراملی، شهری و محلی تحقق بخشد. در صورت امکان، نهادهای هماهنگ کننده منطقه ای در مقیاس فوق ملی باید در این فرآیند شرکت کنند. دولت ملی مسئولیت اصلی در شناسایی گزینه های بودجه NUP، به طور ایده آل با مشورت با این لایه های دیگر دولت را برعهده دارد. طرح اجرای بودجه باید شامل منابع لازم برای هماهنگی NUP، از جمله آژانس پیشرو و برنامه نظارت و ارزیابی باشد. در طرح اجرای بودجه باید بودجه اقدامات و مداخلات شهری که به عنوان بخشی از NUP انجام شده اند نیز مشخص شود. با توجه به هزینه پیش بینی شده و منبع تأمین بودجه، این اقدامات باید به عنوان بخشی از روند تدوین NUP شناسایی و توسعه یابد. برخی اقدامات ممکن است به تحقیق و توسعه بیشتر نیاز داشته باشند، به ویژه در مواردی که قرار است توسط دولت های منطقه ای، کلانشهرها یا محلی انجام شود. هیچ نسخه واحدی برای سازوکار تأمین مالی ملی برای سیاست های ملی شهری وجود ندارد - این موارد باید متناسب با شرایط و نیازهای کشور طراحی شوند. نقش بخش خصوصی در تأمین مالی سیاست ملی شهری، به ویژه در رابطه با اقدامات در مقیاس شهری، باید در برنامه اجرای بودجه در نظر گرفته شود و با توجه به منابع اصلی تأمین مالی و نظارت، به همان

اندازه که قابل اطمینان است ، بیان شود. این مشارکت هنوز امکان مشارکت ملموس جوامع محلی ، NGO ها و دانشگاه ها را فراهم می کند.

هماهنگی و برنامه اجرایی نیاز به توزیع روشن مسئولیت اقدامات مربوط به آژانس ها و سطوح دولت درگیر و همچنین نقش های جامعه مدنی ، بخش خصوصی و دانشگاه دارد. حداقل این باید به صورت یک برنامه با جزئیات اقدامات اجرایی ، سازمان مسئول ، بازه زمانی تحویل و منبع تأمین اعتبار (در صورت لزوم) باشد. همچنین با اقداماتی برای بهبود ظرفیت پیگیری شده در صورت کمبود، ارزیابی ظرفیت اجرای ملی مورد نیاز است. مجموعه مشخصی از سازوکارهای هماهنگی متمرکز بر تشویق همکاری بین بخشی در اجرا لازم است. یک برنامه ارتباطی که اهداف ، اقدامات و بازه های زمانی NUP را برای سایر سطوح دولت ، بخش خصوصی ، جوامع و مردم به وضوح بیان کند ، مورد نیاز است.

نتیجه

علی رغم فوریت مدیریت پایدار شهری ، بسیاری از کشورها هنوز چارچوب های مدیریت شهری لازم مانند NUP را ندارند و این منجر به ضعف ظرفیت دولت ها برای رسیدگی مناسب به مسائل شهری شده است. این راهنما فرایندی را برای فرمول بندی و تهیه NUP ارائه می دهد و عناصر اصلی را که می تواند به عنوان یک چارچوب در زمینه های مختلف استفاده شود ، بیان می کند. این راهنما تأکید می کند که یک NUP قابل اجرا باید با استفاده از یک رویکرد مشارکتی که نظرات همه ذینفعان مربوطه را در نظر می گیرد ، از یک تحلیل کامل از بخش شهری و توسط تمام سطوح دولت (ملی ، منطقه ای و محلی) با اقدامات قانونی و منابع مورد نیاز برای اجرای موثر استفاده کند . مسائل شهری گسترده است و هیچ رویکرد "هم اندازه متناسب با همه" برای توسعه شهری وجود ندارد ، موضوعات برجسته شده در این راهنما مواردی است که تصور می شود هسته اصلی توسعه شهری هستند و باید حداقل به آنها پرداخته شود. نوع NUP که از فرآیند فرمول بندی بوجود می آید بین کشورها بسیار متفاوت خواهد بود ، زیرا هر NUP بر اساس نیازها و چشم اندازهای خاص ذینفعان و زمینه های کشور خواهد بود. هدف نهایی ، با این وجود ، یکسان خواهد بود: اطمینان از توسعه شهری در مقیاس کامل برای همه ، اطمینان از این که هیچ کس و هیچ مکانی پشت سر نمی گذارد. با ایجاد یک NUP ، که در آن منافع دولت و همه ذینفعان متعادل و محافظت می شود ، یک NUP به خوبی فرموله شده می تواند تأثیر مثبت زیادی بر سرنوشت اقتصادی-اجتماعی کشورها داشته باشد.

در زیر دروس اصلی از تجربیات مختلف توسعه NUP آموخته شده است

• روشهای زیادی برای تهیه NUP وجود دارد. بعضی از کشورها سطح بالایی از مشارکت را در اختیار دارند در حالی که برخی دیگر رویکردهایی دارند که شرکت کنندگان نسبتاً کمی را درگیر می کند. اگرچه مشارکت بیشتر زمان لازم برای تنظیم NUP را افزایش می دهد، اما برای سیاست ایجاد اجماع و حرکت می کند و اغلب زمان لازم برای تصویب را کوتاه می کند. در نتیجه، رویکردهای کاملاً مشارکتی ممکن است زمان کمتری نسبت به رویکردهای متکی به گروه کوچکی از متخصصان، که سالها برای دستیابی به تصویب سیاست تلاش می کنند، طول بکشد. تجربه نشان می دهد که فراگیرترین و مشارکتی ترین فرآیند، بیشترین سیاست های قابل اجرا را ایجاد کرده است. از آنجا که اثرات خارجی شهری بر تمام قسمتهای مناطق شهری تأثیر می گذارد، فقط NUP های فرموله شده از طریق فرآیند مشارکت می توانند صدایی را به تمام افراد مربوطه ارائه دهند.

• بسیاری از کشورها منابع لازم برای اجرای همه اجزای NUP را همزمان ندارند. در بسیاری از موارد، این فرصتی است که گروههای ذی نفع در حمایت از اجرای آن مولفه های خاص NUP که بر آنها تأثیر می گذارد، پیشقدم شوند. برای اطمینان از یکنواختی در اجرا، دولت باید برای دستیابی به توانایی های خود برای تدوین و اجرای NUP، تجزیه و تحلیل دقیق مالی انجام داده باشد.

اگرچه این یک جزء حیاتی از فرایند توسعه شهری است، اما نباید فرمول بندی NUP را گام نهایی دانست. کشورها باید ظرفیت دولت های ملی، فرعی و محلی را برای مشارکت موثر در روند تصمیم گیری در مورد توسعه شهری تقویت کنند. این راهنما سایر ابزارهای کاربردی توسعه یافته توسط UN-Habitat را برای حمایت از توسعه و اجرای NUP در کشورهای مختلف تکمیل می کند. ابزارهای دیگر در دست آماده سازی است.